

bindende Karakter, ganske vist ikke i den Forstand bindende, at jeg tror, at man kan anklage Ministeren for Rigsretten, fordi han ikke har holdt sig til, hvad man saaledes er kommen overens om i et Finantsudvalg; men naar en Minister har stillet sig saaledes, er et fremtidigt Folkething berettiget til at vente, at Ministeren holder sig disse Regler efterrettelig, med mindre han i en ny Samtale skaffer sig en ny Forstaaelse med det til den Tid værende Folkething eller Finantsudvalg. Det er min Opfattelse deraf. Jeg tror derfor ogsaa, at det er mindre rigtigt opfattet fra den ærede Ministers Side — eller fra min Side, hvis det er min Skyld, at Ministeren har opfattet det, som han har gjort, naar Ministeren opfattede mine Udtalelser som Angreb paa ham, fordi han havde givet Laanet, skjøndt det var negtet to Gange. For det Første er det fuldstændig rigtigt, at Laanet ikke er negtet to Gange, men kun een, og for det Andet er det ogsaa rigtigt, naar Ministeren siger, at det Laan, han har givet, er i væsentlige Punkter — skjøndt jeg ikke tror, de have saa overordentlig stor Betydning — forskjellig fra det, Ministeren dengang forlangte; det var jo ogsaa paa et senere Tidspunkt. Nei, deri ligger ikke Angrebet, saaledes, som jeg har rettet det mod Ministerens Optræden i denne Sag, det, jeg har dadlet og misbilliget, er ikke det, at Ministeren har givet et Laan, der to Gange har været for i Finantsudvalget, men at Ministeren, trods den Overenskomst, hvorefter han maatte have en særlig Opfordring til at henvende sig til Udvalget eller Thinget, hvis han vilde have forandret noget i den, og, skjøndt han to Gange er af Udvalget bleven opfordret til at henvende sig til Thinget, ikke har henvendt sig til dette, og dog paa den anden Side heller ikke har holdt sig de Regler efterrettelige, som ere nedskrevne i Protokollen. Det er kun det, jeg har fundet urigtigt; men det er efter min Mening rigtigt nok meget væsentligt. Jeg har opfattet Ministerens Fremgangsmaade som fremgaaet af en Erkjendelse hos Ministeren af, at efter de her i Protokollen med hans Samtykke og i Overensstemmelse med ham nedskrevne Regler, kunde han ikke gjøre dette uden ved en ny Henvendelse til Finantsudvalget eller til Rigsdagen. Ministeren havde henvendt sig til Finantsudvalget, og deraf var han bleven henvist til Rigsdagen; men da er det, at Ministeren paa engang, forekommer det mig, har forandret den Mening, i hvilken han gik, har undladt at følge den Opfordring, han to Gange har faaet om at henvende sig til Rigsdagen, og har handlet paa egen Haand. Naar den ærede Minister derefter fremhæver, at han ikke kunde binde sig paa en saadan Maade, at han ikke kunde handle forsvarligt, saa har Ministeren heller ikke gjort det. Ministeren har ikke bunden sig paa anden Maade, end at han til enhver Tid kunde handle forsvarligt; thi han kunde

til enhver Tid enten faae en ny Overenskomst istand eller, ved at henvende sig til Rigsdagen, lægge Ansvarret over paa den bevilgende Myndighed, det vil naturligvis sige dele Ansvarret med den; thi det maa enhver Finantsminister kunne gjøre. Den ærede Minister sagde, at jeg ikke konsekvent kunne angribe ham for, hvad her var fket ved Anbringelsen af Kassebeholdningsmidler i Randers-Øreanaabanens Aktier, fordi jeg havde været med til at anbringe dens Midler i Laanet til St. Croix. Jeg tilstaaer, det forundrer mig Noget, at den høitærede Minister har brugt denne Argumentation; thi jeg tror, den ærede Minister vil have indset og ikke vil kunne have været i Tvivl om, at det ikke var vor Mening, at Anbringelsen af Kassebeholdningens Midler i St. Croix Obligationer skulde i særlig Grad lykkelig-gjøre eller styrke den. Meningen med Vædringsforslaget er, som det vistnok allerede blev bemærket af den ærede Ordfører, og hvad der vistnok ogsaa fremgaaer af Behandlingen — i alt Fald har den Sag været omtalt saa ofte før, at det ikke kan være nogen Hemmelighed — den, at Laanet skal tilbagebetales, og at der, for hvad der saaledes tilbagebetales, skal kjøbes andre let realizable Papirer. Meningen er naturligvis ikke, at man skulde samle paa disse Obligationer. Jeg antager forøvrigt ogsaa, at den høitærede Minister havde en Tølelse af det mindre Vægtige i dette Arrangement, og at det kun blev fremsat for en Forms Skyld. Den lave Betaling, hvorfor Staten, efter Ministerens Opfattelse, nu har opnaaet at kunne kjøbe Banen, er betydelig høiere end den, hvorfor Staten kunde kjøbt Banen ifjor. Dersom jeg ikke tager feil, er Statens Udgift ved Banens Overtagelse efter Regjeringens Forslag beregnet til 1,600,000 Kr., men dertil maa komme, hvad Staten oprindelig har givet, hvilket er 6—700,000 Kr., saa at det hele Beløb bliver over 2 Millioner Kroner. Hvis derimod Staten havde overtaget Banen ved Auktionen ifjor, tror jeg, den havde faaet den for ikke saa lidt mindre. Handelsbankens Prioritet var jo 1,170,000 Kr., saa jeg tror, det er uimodsigeligt, at den Fordel, Staten skal have opnaaet ved den af Regjeringen aabnede Udsigt til et Kjøb af Banen, er aldeles illusorisk. Naar den ærede Minister henviste til, at Kommunerne derigjennem have erholdt Udsigt til at bevare deres Tilskud, undrer det mig ogsaa, thi efter den ærede Ministers Forslag var der nemlig ingen Udsigt for Kommunerne saa lidt som for Private. Det var netop Forskjellen mellem de Betingelser for et Kjøb, der paa Regjeringens Side blev opstillet ligeoverfor Randers-Øreanaabanen og ligeoverfor Nyomgaardbanen, at medens der fra Regjeringens Side paatænkes en saa stor Sum for Nyomgaardbanen, at dens Aktionærer — Kommuner og Private — fik Noget godtgjort af deres Tilskud, blev dette ikke etableret for Øreanaabanens Vedkommende. Altsaa heller ikke det kan den høit-